

Kommune vil man derimod naturligvis være tilbøjelig til at være noget mindre nøjeseende, og Understøttelserne blive derfor større. Det er et uheldigt Forhold. Men dertil kommer, at en lige stor Understøttelse, lad os sige f. Eks. 120 Kr., i to forskellige Kommuner, der i øvrigt ere nogenlunde ens store, men hvis økonomiske Forhold ere forskellige, vil medføre en større Skatteprocent for Skatteyderne i den ene Kommune end i den anden. Det er ganske urimeligt. Da dette at understøtte de gamle er en Samfundsopgave og i mindre Grad den enkelte Kommunes Opgave, burde man, idet man i øvrigt opretholder Princippet om Samfundets Pligt til at hjælpe de gamle, lægge Byrderne derved over paa hele Samfundet i Stedet for at lægge dem saa ulige paa Skatteyderne i de forskellige Kommuner.

Derfor er der, og med nogen Ret, rejst Indvendinger mod den nuværende Lov, og jeg antager, det ogsaa vil ske, hvis man prøver paa at komme bort fra den og ind paa Forsikringsprincippet; ogsaa da vil man sikkert benytte alle de Ting, der kunne kritiseres i den nuværende Lov, i Agitationen for at slippe af med den. Jeg mener ikke, det er nødvendigt at gaa bort fra det Princip, den nuværende Lov hviler paa, for at komme bort fra de uheldige eller mindre gode Sider, den har. Jeg tror, hvis der er god Villie, kan man komme ud over den og dog beholde det Princip, Loven hviler paa. Der er blevet sagt om den, at den var en Hindring for Sparsommelighed, og der er blevet sagt om den, at den ligefrem opfordrede de gamle til at høre op med at arbejde, at klare sig selv ved eget Arbejde, og der er blevet sagt om den, at den var en Bremse paa Hjælpsomheden overfor de gamle. Og det er ogsaa ganske rigtigt, at denne Lov, saaledes som den er, virker noget uheldigt netop i de Retninger, jeg her har nævnt. Men det, tror jeg, er noget, man nemt maatte kunne komme ud over. Jeg tror, det maatte kunne lade sig gøre at komme bort fra alle disse tre uheldige Virkninger, som naturligvis noget afbødes derved, at det jo dog er tænkende Mennesker, der sidde omkring i Kommunalbestyrelserne og uddele Understøttelserne, det er dog Mennesker, der baade kende dem, der skulle understøttes, og kunne se, hvad der i hvert enkelt Tilfælde er rimeligt og rigtigt, hvis de i øvrigt ere humanitæts tænkende Mennesker. Men alle disse Ting maa man kunne komme bort fra ved f. Eks. at fastsætte Mindstetakster, som de gamle skulle have, naar de have opnaaet en vis Alder, saa at de ligesom

Statseembedsmænd eller Kommuneembedsmænd da have Ret til en saa og saa stor Understøttelse, jeg vil ikke helt uafhængigt af, hvorledes deres økonomiske Kaar ere, men mere uafhængigt deraf, end Tilfældet er i Øjeblikket under denne Lov. Thi denne Lov kræver jo næsten, at de hverken maa eje noget eller have nogen Indtægt. Det tror jeg, man kunde komme bort fra, og at man burde komme til, at de skulde have Lov til baade at have en vis Indtægt og ogsaa eje en lille Formue, naturligvis kun en lillebitte Formue, men at det i øvrigt ikke skulde være nogen Hindring for at give dem Understøttelse, og at de saa havde Ret til Understøttelse i en vis Alder. Men saa maatte der, forekommer det mig, ved Siden deraf være Rum for et Skøn, saa at man, hvis det var nødvendigt, kunde hjælpe dem ud over den Minimumsunderstøttelse, de skulde have. Der kunde maaske ogsaa findes andre Udveje; jeg har blot villet antyde, at de Fejl eller Mangler, som klæbe ved den nuværende Lov, udmærket godt kunde fjernes, uden at vi forlade det efter min Mening udmærket gode Grundlag, hvorpaa Loven hviler, nemlig det, at Samfundet har Pligt til at hjælpe dem, som have slidt sig op i Samfundets Tjeneste.

Jeg vil derefter gerne omtale en Sag, som henhører under — ja, jeg antager nærmest, det er den højtærede Indenrigsminister, jeg i dette Spørgsmaal skal henvende mig til. Jeg vil henlede Opmærksomheden paa, at der i August 1908 i Helsingør blev afholdt et hygiejnisk Møde, og paa dette Møde indledede nu afdøde Direktør Øllgaard her fra København en Forhandling om Vejledning og Tilsyn fra det offentlige Side med Bygning og Drift af mindre Vandværker. Han sagde i dette Foredrag bl. a. — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse et Par Linier deraf: „Man hører nu ikke sjældent herhjemme, og for Resten ogsaa fra Udlandet, Klager over mangelfulde Vandværksanlæg i Landsbyerne. Disse Klager gaa som oftest ud paa, at Værkerne ikke raade over den fornødne Vandmængde, eller at de anvendte Konstruktioner have været mangelfulde, og at det hele Anlæg har beredt Skuffelser.“ Jeg har faaet genkaldt i Erindringen denne Forhandling derved, at man ude i en lille Landsby, en af de mindste Kommuner ude i Lyngby Kredsen, havde dannet et lille Selskab til Anlæg af et Vandværk. Jeg tror, det er godt et Aarstid siden, og saa vidt jeg ved, har man ogsaa faaet en vis Garanti fra Kommunen, saa man kunde skaffe Penge